

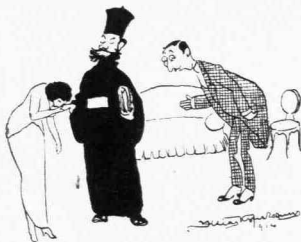
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Ὁ παπᾶ Φώτης, ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας, ἓνας Ἡπειρώτης λεβεντόπαπας, γεννημένος γιὰ ἀντάρτης, ὅπως καὶ τὸ ἀπέδειξε κατὰ τοὺς ἐνδόξους πολέμους μας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἔλαβε γενναῖον μέρος, κληθεὶς διὰ τὴν κάμην ἀγιασμόν, μίαν καλὴν πρωτομηνιάν, ἐμβῆκε μὲ μίαν ἀξιόπρεπῆ ὑπόκλισιν, σουφρώνων τὰ βαθουλά μάτια του μὲ τὰ δασωμένα φρύδια, ἔχαιρέτισε τοὺς νοικοκυραίους, ἐκαλοκώταξε μὲ τὸ ὄξύ καὶ πονηρὸν νοστιμούλαν οἰκοδόποιαν, ἐκράτησε μὲ εὐδιάθετον καλωσύνην μέσα εἰς τὸ μαλλιαρὸ χέρι του τὸ ἄσπρο καὶ παχουλὸ χεράκι τῆς τακτικῆς του ἐνορίτισσας, εἰπὼν ἓνα σοβαρὸν «ἔχε τὴν εὐχήν μου» ὅταν ἤσθάνθη εἰς τὸ μαλλιαρὸ του χέρι τὰ θροσερὰ χεῖλη, ἔπειτα ἔβγαλεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ βᾶσο του τὰ ἱερά σκευῆ — τὸν σταυρὸν, τὴν ἀγιαστούραν, τὸ εὐαγγέλιον, τυλιγμένα εἰς τὸ πετραχῆλι — τὰ ἀπέθεσεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ καναπέ, ἐκάθησε πλάϊ τὴν μὲ εὐχαρίστησιν κουρασμένου ποῦ ἀναπαύεται, ἔβγαλε τὸ μεγάλο πολύχρωμο μανδῆλι του, ἐσκούπισε μίαν σταγόνα ποῦ ἐκρέμετο ἀπὸ τὴν ξεπαγιασμένην μύτην του καὶ εἶπε μὲ ὕφος αὐστηρὸν, διπλῶνων τακτικὰ τὸ μαντῆλι:

— Λοιπὸν, οἰκτρὰ ἀποτυχία τοῦ Βενιζέλου!

Ὁ σεβασμὸς τῶν παρεστῶτων πρὸς τὸν ἱερέα ὡς νὰ ἐλύθη ἀπὸ κάποια δεσμά. Ἡ νοικοκυρά, μυρισθεῖσα πολιτικὴν συζήτησιν, ἔφυγε

— «ἔχε τὴν εὐχή μου . . .»

πρὸς τὸ μαγερεϊό· ὁ νοικοκύρῃς ἐξαπλώθη ἀνέτως στὴν καρέκλα του, ἐπρόσφερε στὸν παπᾶ Φώτην τσιγάρο, σπέρτο, ἀναψε καὶ αὐτὸς τὸ δικό του, ἀνεκλίθη στὴν καρέκλα καὶ ἀπήνησε :

— Μά... καθὼς φαίνεται τοῦλάχιστον...

— Τί νὰ φανῆ, ἀδερφέ; Δὲν εἶδατε τὴν νόταν τῶν Δυνάμεων; Εἶναι σαφεστάτη. Λέγει ρητῶς — καταλαμβάντε; — ὅτι « ἡ Ἑλλάς ὀφείλει νὰ σεβασθῆ τὰς ἀποφάσεις τῶν Δυνάμεων ὡς πρὸς τὴν βόρειον Ἕπειρον ». Ὡς πρὸς τὰς νήσους δὲ — καταλαμβάντε; — μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ τὰς ὀχυρωσῶμεν.

Καὶ ἔμεινε κυττάζων ἀτενωῶς,

μὲ τὰ σουφρωμένα μάτια του, τὸν νοικοκύρῃν, ὅστις ἐτίναζε τὴν στάκτην τοῦ σιγάρου του, χωρὶς νὰ εὐρίσκη ἀντίρρησην.

— Περὶ δωδεκανήσων οὐδὲ λόγος! ἐξηκολούθησεν ἐντονώτερον. Καὶ πάλιν ἐκάρφωσε τὸ αὐστηρὸν βλέμμα του εἰς τὰ μάτια τοῦ συνομιλητοῦ του, ἀναμένων ἀπάντησιν.

— Λοιπὸν δὲν μοῦ λέτε, παρακαλῶ — καταλαμβάντε; — σεῖς ποῦ ἀναμυγνύεσθε εἰς τὴν πολιτικὴν, διότι ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ ἀσχολούμεθα μόνον εἰς τὰ τοῦ κύκλου μας...

— Δηλαδή, μᾶλλον τὸ ἀντίθετον συμβαίνει, νομίζω.

— Μὰ βεβαίως, καθὸ πατριῶται καὶ ἡμεῖς, Ἕλληνες καὶ ἡμεῖς γνήσιοι...

— Γνησιώτατοι.

— Ὄφειλομεν ὅλοι βεβαίως — καταλαμβάντε; — νὰ ἐνδιαφερῶμεθα περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος μας. Δὲν ἔχω δίκαιον;

— Ὅρθότατα.

— Λοιπὸν, δὲν μοῦ λέτε — διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν συζήτησίν μας — τί ἐκερδίσσαμεν, παρακαλῶ, ἐκ τῆς περιφήμου διπλωματίας μας; Οὐδέν. Καὶ ὄχι μόνον οὐδὲν κερδίσσαμεν, ἀλλὰ — καταλαμβάντε; — καὶ ἐχάσαμεν ἀκόμη δλόκληρον τὴν Θράκην, τὴν μισὴν σχεδὸν Μακεδονίαν καὶ τὴν μισὴν Ἕπειρον, χώρας τουτέστι, τὰς ὁποίας ὁ γενναῖος ἡμῶν στρατὸς κατέκτησε διὰ τοῦ ξίφους του, διὰ τοῦ αἵματός του, καὶ δὲν ἐπετρέπετο, ὄχι!

διαμαρτυρόμεθα! δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν Βενιζέλον νὰ ὑποκύψῃ, ἔστω καὶ εἰς τὰς ἀπειλὰς ὄλων τῶν Δυνάμεων.

Ἐπρόσφερε στὸν παπᾶ σιγάρο...

Καὶ ἤθελε νὰ τὸν κατασπαράξῃ...

Ἡ βροντερὰ φωνή του ἔπαυσε, καὶ ὡς νὰ εἶχε πέσει κεραυνὸς εἰς τὸ δωμάτιον, βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε κάμποσα δευτερόλεπτα, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ παπᾶς, ὠργισμένος, ἔξαλλος ἀπὸ πατριωτικὴν ἐξέγερσιν, μὲ τὸ καλυμαῦχι γερμένον πρὸς τὰ ὀπίσω, μὲ τῆς φρυδάρες του ἀνωρθωμένες, μισοσηκωκὺρην, ὡς νὰ ἦτον αὐτὸς ὁ αἷτιος τῆς ἐθνικῆς ἀποτυχίας καὶ ἤθελε νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Ἐπειτα ξανακάθισεν, ἴσιαξε τὸ καλυμαῦχι του καὶ ἐξηκολούθησε:

— Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς — καταλαμβάνετε; — ὁ γενναῖος ἑλληνικὸς στρατὸς ἔπρεπε νὰ εὐρίσκετο σήμερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ὁ κύριος Βενιζέλος...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ νοικοκυρὰ ἐπανῆλθε καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὅλα ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὸν ἁγιασμόν.

Ὁ παπᾶ Φώτης εἶδε τὴν νοικοκυράν, καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐπίθεσίν του κατὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἐσηκώθη, ἐπῆρε μηχανικῶς ἀπὸ τὸ πλάϊ του τὸ τυλιγμένο πετραχήλι, ἐπέραςε μὲ τὸν νοικοκύρην εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον, ἐστάθη ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ στρωμένο μὲ ἄσπρο τραπεζομάνδηλο καὶ ἐφωδιασμένο μὲ μίαν λεκάνην μὲ νερό, μὲ ἓνα κερὶ καὶ μὲ τὸ θυμιατό, καὶ ἐξηκολούθησε, βγάζων ἀφρημένους ἓνα - ἓνα τὰ ἱερά σκευῆ:

— ... Ὁ κύριος Βενιζέλος δὲν ἐφρόντισε νὰ μᾶς δοθῇ οὔτε ἡ Θράκη.» Καὶ ἐφόρεσε τὸ πετραχήλι του.

— ... Ὁφείλει, ἂν ἦτον ὄντως μέγας διπλωμάτης...

Καὶ ἀναψε τὸ κερὶ.

— ... Νὰ ἐπέμενε!.. νὰ μὴ ὑπεχώρει!.. νὰ ἔλεγεν εἰς τὰς Δυνάμεις...

Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε τὸν σταυρόν του, ἤρχισε γρήγορα μὲ τὸν ἴδιον θυμωμένον τόνον: «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ ᾠσῶνς ᾠμήν».

Καὶ στραφεὶς πάλιν πρὸς τὸν νοικοκύρην ἐξηκολούθησε:

— ... νὰ ἔλεγεν: ὄχι! ὁ στρατὸς ἡμῶν ἐνίκησε· δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ οὔτε σπιθαμὴν ἐκ τοῦ κατακτηθέντος ἐδάφους...

Καὶ ἐνθυμηθεὶς τὸν ἁγιασμόν εἶπε διακόπτων: «Βασιλεῦ οὐράνιε, παράκλητε, τὸ πνεῦμα τ'ῆς ἑθείας, ὁ παντάχου ῥῶν καὶ τ' πάντ' ῥῶν...»

Κ' ἐφόρεσε τὸ πετραχήλι.

«... νὰ ἔλεγε στὰς Δυνάμεις».

Καὶ ἐστράφη πάλιν πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότας σείων ὀργίλως ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον τὸν σταυρὸν στὸ χέρι του :

— ... "Ἄν θέλετε νὰ τὸν ἐξαναγκάσετε, θὰ εὐρεθῆτε πρὸ ἀνωτέρας βίας. Ὅριστε, δοκιμάσατε ἂν σᾶς βαστᾷ! Αὐτὰ ὄφειλε νὰ πῆ εἰς τὰς Δυνάμεις ὁ κύριος Βενιζέλος.

Καὶ ἐκτύπησε τὸν σταυρὸν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς κυττάζων αὐστηρῶς, σύνσφρυς, τὸν νοικοκύρην καὶ τὴν νοικοκυράν, στεκομένους εὐλαδῶς μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν λεκάνην, ἐθύθησε μέσα εἰς τὸ νερὸν τὸν σταυρὸν καὶ εἶπε μὲ ἔρρινον τώρα φωνήν :

Καὶ ἐνθυμηθεὶς τὸν ἁγιασμὸν

«Καὶ ἁγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο τῇ σῇ δυνάμει καὶ ἐπιφοιτήσῃ τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος. Ἀμή η γ η ν . . . »

(Ἀθήναι, Μάρτιος τοῦ 1914)

Ε ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Ε Γ Ω

⊕ΣΟ κι' ἂν τὴ καρδιά μου ἢ πίκρα ἰσκιώνει,
τὴν ψυχὴ δὲ μπορεῖ νὰ σκοτεινιάσῃ.

Ἀνθοβολᾷ στὸ φῶς ἐκεῖ μιὰ πλάση
εὐγενική, π' οὔτ' ἄνθρωποι οὔτε χρονοί

μπορεῖ νὰ τὴν ρημάξουν. Ἐκεῖ μόνη
ἢ σκέψη μου πλανιέται μέσ' σὲ δάση
καὶ κάμπους γνοιαστικὰ νὰ βοτανιάσῃ
κάθε ζωῆς φαρμάκι, κάθε ἀφιόνι

πάθους. Κι' ὦ θάμμα! κεῖ ὅλοι μου οἱ πόνοι
κ' οἱ θλίψεις κ' οἱ καῦμοί μου, ποτισμένα
στῆς λήθης τὰ νερά, βγάνουν γιὰ μένα

ἄνθια χαρᾶς, κ' ἢ πίκρα μου ἀηδόνι
μέσ' σὲ κλαριά φωληάζει φουντωμένα
καὶ κελαϊδᾷ τὰ βάσανα σὰν ξένα.

ΙΩ ΖΕΡΒΟΣ